

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ars Semper Gaudendi

Demonstrata Ex Sola Consideratione Divinae Providentiae Et Per
Adventuales Conciones

Sarasa, Alfonsus Antonius de

Antverpiae, 1664

§. I. Qvare via impiorum prosperetur, non intelligemus perfectè nisi in
nouissimis eorum. Vt modò acquiescam, sufficit scire me, Deum sic
disponere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13517

mortalium querimonia, quæque in omnium versatur ore. Cum enim nemo se non probum æstimet, aut certè non adeò malum; rursus verò cum nemo tam felix sit, qui sese depressum imò oppressum malis non arbitretur, nemo etiam putat iustè se non conqueri. Iis autem ut os obstruam, ostendam primò, præclarissimis sanè ductum rationibus Deum, sceleratissimos homines felicitate maximâ donasse. Deinde distributionem bonorum, aliter institui non potuisse, quam sic; ut nec impij omnes à felici fortunâ excluderentur, nec boni omnes aduersâ premerentur: sed tam in bonos quàm in malos, bona malaque huius vitæ fors divideretur promiscuè. Hoc inde demum consecutus, ut nec alienæ felicitati inuideam, nec verò etiam infelicitate perturber.

§. I.

Quare via impiorum prosperetur, non intelligemus perfectè, nisi in nouissimis eorum. Ut modò acquirescam, sufficit scire me, Deum id sic disponere.

*Querela de
impiorum
felicitate
exponitur.*

Communissimam, maximeque inter cæcos mortales vulgatam, de Diuinâ Prouidentia conquerendi materiam aggredior. Mirantur passim homines, suis semper intenti commodis, eccur Deus hominem crearit tam indigum rerum omnium, tot fortunæ casibus expositum, tot miseris morbisque corporis subiectum, cum facile, nulloque negotiò, aut vllò suo incommodò, potuerit hæc aliter condere & ordinare. Quòd si respondero, non sic ab initio conditum hominem; peccatum primi Parentis intercessisse, primamque ordinationem interurbasse; ac proinde miseras omnes, fructus esse pœnasque peccatis debitas; hoc inquam si reposuero, tum verò velut agmine factò, Critici illi Diuinæ Prouidentia Censores inuolabunt in me, illudque tritum roties ob os obrudent; cur si miseriæ, peccatorum pœnæ sint, scelestissimus quisque extra miseras positus, bonis abundet, dignitatibus turgeat, vitamque agat prorsus feliciter? Quid quod & Prophetæ Hieremiæ sit ista querimonia? *Quare, inquit, via impiorum prosperatur?* an ut foueatur impietas? Neque hoc tantum; sed sint sanè felices, sint diuites, sint potentes: verum cur

Hic. 11.

cur id permittit Deus, vt potentiâ suâ bonos opprimant, expo-
 lient, pessumdent; quasi verò felicibus esse non detur, nisi per
 iustorum calamitates & ruinam. Hoccine est iustum esse, iusti-
 tiæque ordinem obseruare! Egrè ferebat id vel ipse Habacuc:
 idcirco querelas hominum modeste Deo referens: *Quare inquit*
respicis super iniqua agentes, & taces deuorante impio iustiorum se?
 id certè non videretur tolerabile. Castigare scelestos deberet Deus;
 quod si nolit, saltem fauorem bonis subtractum, indecens est
 impiis impendere; quasi verò pro scelestâ vitâ mercedem præ-
 miaque reportarent. Quæ demum hæc Dei est gloria, quæ Pro-
 uidentia, præmiis animare scelera? quæ iustitia, miseris vltro
 ingestis, virtutis studiosos exanimare, & sic virtutem tandem
 tollere?

2. Querelas, imò injurias, quas in Deum congeris, audio Cen-
 sor importune: iniurias non libet reponere. Tamen cum Epi-
 cteto *Ego Deum apud homines defendam.* Ac imprimis, cum Dei
 Majestatem voces tuæ impetant, certè à Deo hæc omnia proue-
 nire & disponi in hunc ordinem, fatearis necesse est. Procul
 dubio inquis, nam hoc est, de Deo quod queror. At verò, hæc
 ipsa, & quidem sola ratio sufficit, vt hæc omnia quietus videam,
 & tranquillus patiar. Si enim hæc à Deo facta est rerum distri-
 butio, certè facta quia voluit. *Omnia enim quæcumque voluit, fe-
 cit,* neque voluit quicquam nisi de industriâ. Quod si voluit, il-
 lico iustum est quod fecit. Idem enim est iustum quid esse, &
 id velle Deum, vt rectè D. Cyprianus *Cuius voluntas,* inquit, *sola,*
& vera iustitia est.

*His refelle-
 di sufficere
 deberet hæc
 à Deo sic
 ordinari.*

Cypri 1 de
 Singul.
 Cleric.

3. An verò sim ego vsque adeo impudens, vt Iustitiæ Diuinæ ra-
 tiones sigillatim mihi exponi postulem, aut iustum id esse ne-
 gem iudicium, cuius momenta omnia arbiter ego non discusse-
 ro & approbaro? Enim verò quis eò dementiæ prouehatur, vt
 causas omnes in supremo Regni Concilio diiudicatas, sibi ex-
 hibendas esse proclamet; neque iustam esse sententiam, nisi quæ
 sibi discussis omnibus riteque expensis, plenè fuerit comprobata?
 an non is risum moueat modeste agentibus, Senatoribus autem
 stomachum? certè vt parùm dicant, illud tamen magnâ ratio-
 ne ingerent, *Quis te constituit iudicem super nos,* & quidem au-
 ctoritate publicâ sententiis ferendis prepositos! Hoc certè tibi
 longè potiori iure sanctissimæ Trinitatis aula opponet quisquis
 es,

es, quis te constituit Iudicem super nos?

Ordinatio-
nis huius
iustitiam,
in die Iudi-
cij videbi-
mus.

Et verò, an illud oblitus es modo, id quod modò exposui, non esse nos cò ingenij acumine, diuinorum decretorum rationes percipere qui possimus, nisi omnium omnino rerum circumstantiarumque complexus euoluantur? & hos mente tam infirmâ circumplecti qui possis? Acquiesce tandem, Mortalis, quisquis es, & debilitatem tuam agnosce, tempus aperiet omnia; illud nempe, diiudicando orbi præstitutum. Nunc certè patiendi tempus est emendare quæ non possis, tunc erit iudicandi. Et quod præclare monet Augustinus, *De hoc quoque manifestabimur, quàm iusto iudicio fiat, ut nunc tam multa, ac pene omnia iusta iudicia Dei, sensus mentesque mortalium lateant: cum tamen in hac re, piorum fidem non lateat, iustum esse quod latet.* Adde, & iustum esse quod lateat. Neque enim præclaram hanc Augustini sententiam sic tantùm intelligendam esse video, quasi si id velit enuntiare solummodo, nos in claro extremi iudicii die, cum manifestabuntur vniuersa, rationes omnium decretorum Dei liquidò percepturos, ad quas nunc cæcutimus: verùm & illud etiã luce clariùs nos visuros assero, benè iustâque Dei ordinatione factum fuisse, vt rationes illæ nos laterent modò, oculisque nostris subtraherentur; idque vnicum debuisse nobis nunc sufficere, iustum esse quod fit.

Aug. l.
de Ciu.
c. 2.

Interim
humanis
rationibus
hæc nō sunt
expenden-
da sed Di-
uina.

Cæterùm, si humanarum rationum trutinâ rem expendimus, illud sanè cum Augustino fateri cogemur. *Ante faciem meam laborem inextricabilem video, ut cognoscam quomodo iustus sit Deus, & res humanas curet; & non sit iniquus, quòd peccantes & scelera facientes, felicitatem habent in hac terrâ; pij verò temptationibus plerumque & in laboribus fatigantur. Magna difficultas est hoc scire.* Neque mirum quod Augustino difficilis visa sit hæc res. Certè de se, hæc cogitatione percusso fatetur Dauid ipse, *Pene moti sunt pedes mei, pacem peccatorum videns. Et labor est ante me, donec intrem in Sanctuarium Dei, & intelligam in nouissimis eorum.* Fateor itaque cum Augustino, inextricabilem esse laborem, scire quomodo iustus sit Deus; & rursus quod *magna difficultas est hoc scire.* Verùm id etiã video, nullam difficultatem esse, hoc nolle scire; nulliusque laboris esse, iustum esse credere, quod ignoro, quomodo iustum sit. Nulla mihi iam indagandarum rationum incumbit necessitas: intelligam id penitus in nouissimis

5.
Aug in
Psal. 74.

Psal. 74.

cor 1128

eorum, cum intromissus fuero in Sanctuarium Dei, vbi caussam suam coram toto orbe acturus, & euicturus est iustus Deus: isthic videbo, planeque perspiciam. Iustum fuisse quod nunc facit; meum iam est, id quod rationis lumine clarè conpictus iudicabo; cæcè nunc, sed piè credere. Hoc Christianum est, hoc mentis Deo subditæ & deuotæ.

§. II.

Felicitate impiorum vititur Deus, vt nos magis in Fide confirmet, præsertim Resurrectionis & vitæ aternæ.

6. **V**ERùm, simulatque oculos mentis, ratiocinationibus humanis hâc in parte conquirendis occludo, Deus bone, quanta sese offert supernaturalis lux, quâ ingentes profus, diuinasque rationes discerno, quibus felicitatem impiorum rectè à Deo procurari, euidenter videam, planissimeque dijudicem? Ac imprimis istud illico occurrit, sceleratorum prosperitatem, ingentem esse confirmationem fidei meæ: liquido enim video, aliam necessariò debere esse posthâc vitam, præter hanc miseram quam nunc viuimus, vel potius infelicitè trahimus. Docet id me primò Clemens Romanus Pontifex. *Hoc ipsum inquit, quòd in præfenti vitâ non redditur unicuique pro actibus suis, indubitabilem fidem facit scientibus, quòd iudicium erit: & verò ratio id euincit manifestè. Etenim Deo imputas, quererisque fortunati quòd sunt pessimi: Deum itaque esse fateris tu, fortunas qui distribuas. Rectè. Iam verò istud vrgeo; an vllâ in parte, iustitiæ limites Deum excedere posse credis? non autumo, nisi id etiam statuas, possibile esse, non esse Deum. Quòd si verò non possit non esse iustus Deus, certè non potest non punire tandem aliquando scelera, nec virtuti debita præmia semper poterit denegare. Iam verò, nonne id fateris, improbos hâc in vitâ felices esse, non castigari eorum scelera, vitam ducere iucundissimam; probos verò non nisi miseris implicari? sanè hoc tute ipse fateris, hæc enim tibi conquerendi tota est materia. Itaque necessariò si mentem aduertis, aliam post hanc esse vitam fatearis oportet. Nam vt rectè vrget D. Chrysostomus, *vbi qui bene hic operati fuerint bonis**

Primum bonum quod ex impiorum felicitate refert iustus, est fidei confirmatio.

Clem.
Rom. 1.3.
recognit
in medio.

D. Chryf.
hom 9 in
2. Cor. 4.

Y